

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobkyně: **nezl. R. K.**, zastoupené zákonnou zástupkyní: L. S., právně zastoupené JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2007, čj. OAM-560/VL-01-K04-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 5. 2008, čj. 32 Az 68/2007 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Josefa Moravce **se určuje** částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Stěžovatelka žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití hledisek nastíněných např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

K námitkám stěžovatelky odvozeným od postavení její zákonné zástupkyně (matky) - tvrzeného pronásledování matky v minulosti ze strany bývalého zaměstnavatele a strach z pronásledování kvůli muslimskému vyznání, Nejvyšší správní soud připomíná, že o žádosti matky stěžovatelky o udělení azylu bylo rozhodnuto v samostatném řízení tak, že jí žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2004, čj. OAM-96/VL-20-C09-2004, neudělil azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 29. 5. 2006, čj. 14 Az 507/2004 - 51, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 9. 2007, čj. 8 Azs 90/2006 - 73, kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl jako nepřijatelnou. Pokud nebyly konkrétní tvrzené důvody posouzeny jako azylové

relevantní v řízení o žádosti matky stěžovatelky o udělení azylu, je zcela logické, že v případě stěžovatelky nebyly posouzeny jinak; takový postup odpovídá i zásadě legitimního očekávání, v souladu s níž nemají při rozhodování skutkově podobných případů vznikat neodůvodněné rozdíly.

Namítla-li stěžovatelka, že žalovaný ve správním řízení porušil princip jednoty rozhodnutí v totožných nebo obdobných věcech a odkázala-li v této souvislosti na rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2007, čj. OAM-1756/VL-20-P11-2005 a čj. OAM-1755/VL-20-P11-2005, je třeba uvést, že obsahově shodnou námitku stěžovatelka uplatnila v řízení před krajským soudem až v podání ze dne 29. 1. 2008, tedy po lhůtě k podání žaloby, a jednalo se proto o nepřipustné rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s.). Z pohledu přezkumu kasačním soudem se tak jedná o nový důvod kasační stížnosti, tj. důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla; takový stížní důvod je nepřipustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 12. 1. 2005, čj. 7 Azs 329/2004 - 48, www.nssoud.cz.

Namítla-li stěžovatelka porušení článku 2 Úmluvy o právech dítěte, je třeba uvést, že obsahově shodnou námitku stěžovatelka uplatnila v řízení před krajským soudem až v písemném stanovisku, které předložila soudu u jednání dne 15. 5. 2005 (viz čl. 51 odst. 3; blíže neoznačené písemné stanovisko je založeno v soudním spisu na čl. 44 a násl.). Nejvyšší správní soud v žádném případě nezpochybňuje stěžovatelkou citované ustanovení Úmluvy o právech dítěte z roku 1989 (čl. 2), kterou je Česká republika vázána a jejíž ustanovení jsou soudy povinny respektovat (čl. 10 Ústavy); citovaná úmluva byla publikována sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb. a pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupila v platnost dne 6. 2. 1991, přičemž po jejím zániku do ní sukcedovala Česká republika. Zájem dítěte dle čl. 2 citované Úmluvy je jedním z hledisek, která je nutno zohlednit při činnosti týkající se dětí, a státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě bylo chráněno před všemi formami diskriminace nebo tam specifikovaných trestání. Pokud však stěžovatelka v této souvislosti namítla možnou diskriminaci a potlačování náboženské svobody v zemi původu, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na to, co již bylo shora uvedeno k první stížní námitce.

Stěžovatelka konečně namítla, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť soud nepřihlédl ke všem žalobním bodům, konkrétně k namítanému porušení jednotlivých ustanovení správního řádu. Z žaloby vyplývá, že stěžovatelka v této souvislosti pouze parafrázovala jednotlivá ustanovení správního řádu, která měla být žalovaným v předcházejícím řízení porušena. Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyslovil, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost; právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 57, č. 835/2006 Sb. NSS), a že prostý výčet paragrafů správního řádu, případně jejich parafrázi, bez jakékoli specifikace, nelze považovat za žalobní bod (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004 - 42, www.nssoud.cz). Krajský soud tedy nepochybil, když napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumal rovněž z hlediska namítaného porušení jednotlivých ustanovení správního řádu. Stěžovatelce lze dát za pravdu v tom, že za dané situace měl krajský soud správně v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, z jakého důvodu se uvedenými

„žalobními námitkami“ nezabýval. Toto pochybení krajského soudu nicméně v žádném případě nemůže způsobit nepřekoumatelnost jeho rozsudku.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2x 2100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání soudu) a dále 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 věta druhá s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 912 Kč. Částka 5712 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu